

[Inger Merete Nordentoft.]

tyskland efter principper, som der måtte træffes overenskomst om, og som også måtte gælde for Vesttyskland.

Og endelig 3) at drøfte betingelserne for gennemførelse af frie, almindelige, hemmelige og direkte valg i hele Tyskland, idet såvel forslagene fra Bonnregeringen som de forslag, der kunne blive stillet af den tyske demokratiske republiks repræsentanter, skulle tages i betragtning.

Vesttysklands og Vestmagternes svar herpå var beslutningen på udenrigsministerkonferencen i Washington mellem USA, England og Frankrig om at inddrage tyske tropper i det atlantiske sikkerhedssystem.

Men et stadig delt Tyskland frembyder den samme fare for freden som det delte Korea. Tyskerne selv ønsker ikke, at unge tyskere skal være lejetropper i en ny antikommunistisk krig, og den 15. september i år henvendte den tyske demokratiske republiks folkekammer sig igen til parlamentet og til hele det tyske folk med et forslag om at sammenkalde en altydsk konference for at drøfte de vigtigste spørgsmål vedrørende Tysklands enhed og afslutningen af en fredstraktat mellem Tyskland og de allierede. Konferencen skulle for det første planlægge frie, lige, hemmelige, demokratiske valg til en nationalforsamling for et enigt, demokratisk og fredselkende Tyskland og for det andet fremskynde afslutningen af en tysk fredstraktat med påfølgende tilbagetrækning af alle besættelsestropper.

I regeringserklæringen, som fulgte forslaget, stod der:

„Opnåelse af enighed om den tyske nations to hovedspørgsmål vil afværge den truende fare for det tyske folks undergang og lægge hjørnestenen til et nyt Tyskland, som enigt og stærkt skal vie sig til en fredelig opbygning.“

Som bekendt har Adenauer tidligere udtrykt ønske om gennemførelse af frie, lige, hemmelige valg for hele Tyskland, ligesom han flere gange har udtalt, at han ønskede en fredstraktat afsluttet. Man skulle derfor have ventet, at han havde modtaget den tyske demokratiske republiks gentagne forslag med varme. Men sådan skulle det ikke gå. Der kom en kort tids forvirring i Bonnregeringens rækker, men snart genfandt man den sædvanlige afvisende holdning.

Helt anderledes stillede det tyske folk sig. Den tyske demokratiske republiks befolkning gav på talrige måder udtryk for sin ivrige tilslutning til forslaget, og i Vesttyskland sluttede mange sig til forslaget

som den rigtige udvej af Tysklands fortvivlede situation, hvor aggressive kræfter igen forsøger at tvinge Tyskland til at blive krigsdeltager i forreste linie.

Den evangeliske kirkes leder, pastor Martin Niemüller, der også herhjemme er kendt for sin modstand imod Nazismen, udtalte i et interview, at han var enig med forslaget, den bayerske justitsminister Josef Müller har offentligt udtalt, at forslaget burde studeres nøje, og talrige vesttyske dagblade er gået ind for samme standpunkt. Der var altså grundlag for, at dette forslag blev en realitet.

Den tyske demokratiske republiks premierminister Otto Grotewohl udtalte den 29. september i en tale for Berlins arbejdere:

„Mod krigen kan man beskytte sig lige så godt, som man kan beskytte sig mod lynet. Til værn mod lynet opfandt man lynaflederen. Folkekammerets forslag er også en lynafleder. Gennem frie, lige, hemmelige og direkte valg med alle garantier vil krigens lyn blive afværget og vort tyske hus bevaret uskadt.“

Vi ønsker også, at vort danske hus skal forblive uskadt af krigens lyn. Det nås ikke ved traktatbrud eller ved spilfægteri for at undgå aftaler, der kan sikre os freden. Det nås kun ved forhandlingsbordet gennem et konstruktivt fredsarbejde.

Petra Petersen: Med stor interesse påhørte jeg i torsdags det ærede medlem fru Fanny Jensens tale. Jeg kan i et og alt tilslutte mig det, det ærede medlem sagde om de bekymringer, som hun nærede, såvel for kødpriserne som for skopriserne. De samme bekymringer deler jeg med hensyn til margarine og fisk. Også jeg ser med bekymring på de besværligheder, den kommende vinter vil give den arbejdende befolkning i vort land. Men arbejdsløsheden, nedsættelsen af den sociale standard, den, der i stedet burde forhøjes i takt med udviklingen og den øgede produktion, er en naturlig følge af den politik, der er ført her i landet i de seneste år, og denne politik har det ærede medlems parti og det ærede medlem selv medansvaret for, idet socialdemokratiet har stemt for denne politik og måtte vide, hvilke følger den fik.

I „Fyens Stiftstidende“ for mandag den 12. november, altså i går, har jeg set, at Odenses borgmester, Werner, sammen med den konservative viceborgmester, Scheibel, har taget initiativet til at sammenkalde de fynske rigsdagsmænd til en drøftelse af stor interesse for Odense. Jeg ved ikke, om det er borgmester Werner og viceborgmester